

KLEIN GELUK IN PARIJS

LES PETITS BONHEURS DE PARIS

GUUS LUIJTERS

EDDY POSTHUMA DE BOER

INHOUD

Veranderd	9
Handen schudden	12
Bedelen	13
Bekakt	17
Gouden ei	19
Kooi	20
Hotel	23
Met de bus	25
Wonderolie	28
Baard	30
Georges Perec	32
Heimwee	34
Joséphine Baker	36
Cees	38
Kleine hiep hiep hoera	42
Wandeling	45
Koffieboon	46
Verboden	49
Brigitte Bardot	52
Gastenboek	55
Madame Saphir	58
Nederlagen	61
Maarse en Kroon	62
De Blériot XI	64
Kleuren	68
De trap op	70
Schoenen	74
Tas	76
Terras	78

Verzamelen	80
Wegvliegen	82
Happy hour	83
Concorde	85
Kastanjes	88
Sniep	89
Toerist	90
Vermoord	93
Apollinaire	95
Montmartre	99

VERANDERD

PARIJS blijft altijd hetzelfde, maar zodra we in Ménilmontant zijn aangekomen, maak ik een rondje om te kijken wat er zoal veranderd is. Iedere verandering is spijt. Waarom, o waarom zijn we nooit bij de linteriekoningin in haar piepkleine winkeltje binnen geweest om in haar gebontjaste aanwezigheid de Aubade-collectie door te nemen? Waarom nooit iets goedkoops gekocht bij Momo le moins cher? De krantenman is gestorven en met hem zijn winkel, daar is niets aan te doen, maar waar is de jazzliefhebber uit de krantenkiosk op de boulevard gebleven, en waar zijn de meisjes van de bakker met hun ogen van fluweel? Tot een paar jaar terug zat er nog een *écrivain public* in de rue de Ménilmontant. Als ik aan de brieven denk die ik hem had kunnen dicteren, brieven aan mijn dode moeder of mijn dode vriendin, kan ik mezelf voor mijn kop slaan dat ik, als ik zijn uithangbord zachtjes zag bewegen in de wind, altijd dacht dat het morgen ook nog wel zou kunnen. Morgen is altijd te laat. Maar de bazaars waar alles wat je niet nodig hebt te koop is, zijn er nog, de Kentucky Fried Chicken doet zoals altijd goede zaken en *les heures heureuses* in café Ménilmontant aan de andere kant van het plein beginnen gewoon om 5 uur. Als we binnenkomen krijgen we een hand, de hand die je onderscheidt van de toeristen, die hier overigens nooit komen, want toeristen hebben hier, op Père Lachaise na, niets te zoeken. Wij voelen ons als in de Dapperstraat.

HANDEN SCHUDDEN

WAAR het tracé van de *petite ceinture*, het treintje dat lang geleden langs de randen van Parijs reed, in de tunnel verdwijnt die onder de rue de Ménilmontant doorgaat, staat een bankje. Op dat bankje, of liever op de leuning van het bankje, zat een grote Arabier met een muts, sandalen en een baard. Hij zag eruit als een maffia-baas, maar het zou ook een worstelaar kunnen zijn, of een iman, maar zomaar een grote Arabier was het niet. Mensen gaan niet in de rij staan om zomaar een grote Arabier een hand te mogen geven. De Arabier schudde de handen zonder de handengever aan te kijken, terwijl twee stevige jongens alles in de gaten hielden. Ik schoof aan in de rij en toen ik aan de beurt was, reikte ik de grote Arabier de hand. Plotseling keek hij mij aan. “Wat is dat?” zei hij tegen een van de stevige jongens die hem terzijde stonden. “Hij neemt je in de maling,” zei de andere stevige jongen. “Helemaal niet,” zei ik, maar om de een of andere reden vond ik het toch verstandiger me uit de voeten te maken en ik liep, nagekeken door de grote Arabier en zijn gevolg, de straat af in de richting van de boulevard. Waar het markt was, zover het oog reikte. Met de menigte schuifelde ik langs de kramen en ik liet me onderweg van alles aanreiken, dadels, vijgen en olijven, partjes mandarijn, augurkjes, gedroogde visjes. “En, toerist,” zei een koopman van wiens druiven ik snoepte, meer tegen de menigte dan tegen mij, “bevalt het een beetje?” De markt lachte en ik lachte mee.

